

Samlare. Svagsinta eller hängivna?

Någonstans från början gick det fel. Väldigt fel. Någon celledelning som sprack eller någon nerv som inte hittade fram. Någonstans inne i den komplicerade människokroppen tror jag att det finns ett svar på varför vissa människor får denna defekt och blir samlare medan andra förblir normala.

En samlare har ett speciellt förhållande till sin samling som i vissa fall kan jämföras med en djurägare och sitt husdjur. Skillnaden är dock att omgivningen anser det vara fullt normalt att kela med sin katt medan man anses vara suspekt och udda när man pysslar med sin samling.

En samlare kan sitta och sortera sina kelgrisar i storleksordning, färgordning, värdeordning eller i vilken, ännu inte uppfunnen, ordning som helst. En samlare kan ägna i princip hur många timmar som helst åt att hitta rätt på den där speciella saken som skulle pryda samlingen som en krona på kungen. En samlare kan viga sitt liv åt sin samling utan att det ger ett endaste litet rött öre i förtjänst. Det är inte det ekonomiska värdet på samlingen som är drivkraften.

Varför detta slöseri med tid och tankemöda när det finns så mycket viktigare saker man skulle kunna engagera sig i? Kan det vara så att det ger en tillfredsställelse på ett djupare plan. Kan det vara ett sätt att frigöra sig från den hektiska vardagen med alla krav på prestation och socialt engagemang med barn, kollegor, grannar släkt och vänner. Vissa löser korsord, andra skådar fåglar. Vissa spelar dataspel och andra renoverar gamla mopeder. Sätten är många. De flesta sysselsättningar är dock socialt accepterade. Samlandet känns dock inte helt rumsrent ännu. Det är nåt som barn eller gamla gubbar som bor i skogen håller på med. Det märker jag när jag glatt och engagerat berättar om min last. Folk ler lite underfundigt och frågar artigt hur många man har och hur man förvarar dem. Efter att ha vant sig vid situationen brukar dock de flesta lätta lite på den där "såja-du-ska-nog-se-att-det-går-över" minen och tycka att det är lite kul med folk som är hängivna sin hobby, eller åtminstone väljer jag att tro att det är så. Tycker folk att jag har en skruv lös så kan jag bjuda på det.

Det fina med samlandet är att inga regler finns. Inga riktlinjer från andra samlare att man måste göra på ett visst vis. Man sätter själv upp sina regler och mål för vad som skall samlas. Bara gröna, bara avlånga eller bara såna som är tillverkade före 1975. Inget är normalt eller onormalt ur en samlares perspektiv. En vän till min chef samlade på bilvaser. Ett relativt populärt tillbehör att sätta på bilens instrumentbräda för några (många) år sen. Han hade efter 20 års samlande fått ihop 2st. Fullständigt normalt. I Norge har de en pennsamlarklubb "Reklampennens Venner" med årsträffar dit pennsamlande norrmän och svenskar m.fl. vallfärdar för att byta pennor med varandra och träffa likasinnade. Är det inte häftigt? Hattnålar, adventskalendrar, brödrostar från 40-50 talet, fingerborgar, uniformsknappar. Allt kan samlas. Visste ni till exempel att Maud Olofsson, partiledaren, samlar mortlar?

Jag har i alla fall fått bekräftat att jag har begåvats med denna defekt. Det började innan jag fyllde 10 med kapsyler, ölburkar, bilplanscher, kulor, roliga sudd, mynt, tändsticksaskar, frimärken, klistermärken o.s.v. och höll i sig en bit upp i tonåren. Efter många års uppehåll i samlandet hittade sinnet rätt igen. Efter en flytt på jobbet satt jag och städade mina skrivbordslådor. Jag hittade en del roliga, speciella och

finna pennor som jag satte på ett snöre på skärmväggen jag hade framför skrivbordet i syfte att ha nåt att titta på istället för den trista beige skärmväggen. Kollegor såg nog varåt det barkade innan jag insåg det själv, och kom med pennor som sattes upp på nämnda snöre. Snöret blev fullt så jag spände upp ett till på nästa skärm.

Det var väl i samband med att det snöret också blev fullt som samlandet spårade ur ordentligt.

Det blev ju lite svåröverskådligt att se ifall man hade en penna sen förut nu när jag inte hade dem framför näsan. Så jag upprättade en databas där jag skrev in vad som stod på dem, vilken färg de hade, en kort beskrivning samt naturligtvis i vilken burk jag sedan kunde återfinna dem i.

Efter en tids experimenterande med skokartonger, pepparkaksburkar och glasslådor i olika form och fabrikat hittade jag den perfekta förvaringen. Godisburken.

Genomskinlig, lagom stor och rymmer lagom många pennor, ca 250st stående eller 150 liggande. Dessutom är de gratis.

Nu fanns ju inga begränsningar längre. Kollegor och vänners pennburkar blev inventerade och decimerade. Jag plågade kollegor som skulle på mässor genom att be dem plocka pennor ifall de hittade några. Jag hade alltid med mig någon penna hem när vi hade hälsat på hos vänner.

Nu har det blivit regel att när jag betalar för bensinen på en mack frågar jag efter en reklampenna. Detta har i sin tur gjort att jag gärna testat nya bensinmackar när jag är ute och far.

Före sommaren i år hittade jag av en händelse en annons i en tidning:

5000 reklampennor säljes. Pris: Bud.

Telefonnumret började med 040. Malmötrakten. 60 mil. Finns inte på världskartan att jag ger mig på det. Det är på tok för långt bort.

Jag tror hon svarade med efternamnet. En äldre dam skulle sälja huset och flytta till en lägenhet och skulle därför sälja sin bortgångne makes pennsamling. Han hade samlat i 20 år och hade många sådana där fina Parker och Ballograf. Precis vad jag inte behövde höra vid det tillfället. Jag satt i bilen på väg hem från jobbet och tittade mig själv i spegeln och såg mig själv som treåring hoppa upp och ner, slitandes i mammas byxor och skrek VILL HA!! VILL HA!!

Det slutade med att en före detta kollega på Malmökontoret tog vägen förbi damen en kväll och bytte pengar mot två stora trälådor med pennor. Lådorna hamnade på Malmökontoret i väntan på att någon kunde ta dem uppåt i landet. En och en halv månad senare bryter lådorna Stockholm stadsgräns och landar hemma hos mig.

Vilken lycka! Vilket kap! Klockan blev nästan 2 på natten innan jag lade huvudet på kudden efter att ha tittat igenom och gullat färdigt med mina nya skyddslingar. Det var lite tungt att komma upp till jobbet nästa dag men jag befann mig i något rusliknande tillstånd som gjorde att det inte bekom mig.

Nu sitter jag och beskådar 34st 3-liters godisburkar, förutom de 30 som jag har sen förut, fulla med färgglada pennor och undrar vad i jösse namn jag håller på med. Vad ska det här vara bra för? Var ska jag göra av dem? Varför gör jag på det här viset? Jag skulle ju inte.

Men vad gör det, jag är ju samlare och de är ju inte riktigt kloka.

Och nej, Jag ska inte åka till Norge. Inte i år i alla fall... /Pennsamlaren.se